

Η σύγχυση καθολική. Από την αρχή ως το τέλος. “Λίθοι και πλίνθοι και ξύλα και κέραμος ατάκτως ερριμμένα...” Η παιδεία του Τσίπρα· η νόηση, το ήθος του (“μόνο καφέ δεν κάνει”). COSCO· Brexit και επακόλουθα· απλή αναλογική και η αναζήτηση των διακοσίων· Grexit· ο Farage παραιτείται· Ντόναλντ Τραμπ· δημοψηφίσματα και Δημοκρατία· η αναθεώρηση του Συντάγματος· Galbraith (σχέδιο B, plan X, ή μήπως σχεδιασμός [προετοιμασία;] πραξικοπήματος)· το email του Χαρδούβελη, η οικονομική πολιτική Σαμαρά και ο Γιάννης· το κράτος μετακομίζει από τα Εξάρχεια· Ο Αρχιεπίσκοπος με πολιτική απόφαση στέλνει τα Μνημόνια στην Κόλαση· Δρίτσας (“τον Ιούνιο τα λέμε”)· ψήφος από τα 17 (και κάποιιοι στα 16, τα πρωτολούβια)· η αστραφτερή(!) βουλή των εφήβων αντικαθιστά τη Βουλή των Ελλήνων· λαϊκισμός (populism, ξαπλώνεται σαν την ισπανική γρίπη του 1918)· ακυβερνησία και εκλογικό σύστημα· η Κίνα και η σκέψη του Μάο προς επένδυση στη χώρα μας· το γκρενά έξωμο και το σινικό τείχος· ο Γ.Α.Π. για το δημοψήφισμά του (κρίμα που δεν με άφησαν)· ζήτω η Ισλανδία· οι Ιρλανδοί φίλαθλοι είναι ευγενικοί, θορυβώδεις, και διαθέτουν χιούμορ· οι άλλοι ημιβάρβαροι· γιορτάζεται η επέτειος του Μνημονίου ΙΙΙ (κόστος μόνο 86 δισ. κατά τις ελληνικές πηγές, περί τα 100 κατά τις ευρωπαϊκές). Ντροπής πράματα. Έτσι· ανάκατα· ασυνάρτητα· άχρηστα.....“ατάκτως ερριμμένα ουδέν χρήσιμά εστιν”· που έλεγε και ο Σωκράτης (μην πάει αλλού το μυαλό σας. Ο αείμνηστος· ο του Σωφρονίσκου και της Φιλαρέτης).

Ιδέες, έννοιες, γεγονότα, αφηγήσεις, νούμερα που, σαν τον τροτσικιστή Ερίκ Τουσέν της Ζωής...στη Βουλή, κυκλοφορούν ξυπόλυτα/ες μέσα στη σκέψη και τον νου του Έλληνα πολίτη (σε ροή, δηλαδή, υπερρεαλιστική, θεάτρου του παραλόγου): «Το κύριο χαρακτηριστικό του είναι ότι he operates entirely without shame [ενεργεί καθ’ ολοκληρίαν χωρίς ντροπή]. Δεν ενδιαφέρεται αν επικρίνεται, ή αποκαλείται μισαλλόδοξος, ή αποδεικνύεται πως είναι ψεύτης» (ο σχολιαστής Erza Klein περί Τραμπ στον ιστότοπο VOX-POLICY & POLITICS, της 7^{ης} Ιουνίου 2016). «Shame· οδυνηρό αίσθημα που προκαλείται από την αντίληψη διενέργειας πράξεως ανέντιμης, ανάξιας, απαθλιωτικής κ.τ.λ. (dishonourable, unworthy, degrading etc., COLLINS DICTIONARY OF THE ENGLISH LANGUAGE). «Φιλότιμο· ανεπτυγμένο αίσθημα αξιοπρέπειας, τιμής και καθήκοντος που εκδηλώνεται με αντίστοιχη στάση και συμπεριφορά» (ΧΡΗΣΤΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ της Ακαδημίας Αθηνών). «Για ακόμη μια φορά σε σύντομο χρονικό διάστημα βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μια πολύ δυσάρεστη έκπληξη, η οποία όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστά πλήρη ανατροπή των μεταξύ μας μεταξύ μας συμφωνηθέντων... Το σημαντικότερο όμως είναι πως το κατατεθέν σχέδιο νόμου [περί ΟΛΠ] δεν είναι μόνο διαφορετικό, αλλά και εντελώς αντίθετο, αφενός με βασικούς όρους της συμφωνίας μας, αφετέρου με τα δεδομένα επί των οποίων βασίστηκε η οικονομική προσφορά... Ζητάμε την αποκατάσταση του κατατεθέντος κυρωτικού νόμου...» (Από επιστολή της COSCO της 29^{ης} Ιουνίου προς τον πρόεδρο του ΤΑΙΠΕΔ, με κοινοποίηση στη Βουλή των Ελλήνων, στον πρωθυπουργό και την κυβέρνηση). Ακολούθησε ευτελές αλαλούμ κυβερνητικών, πολιτικών εν γένει, δηλώσεων-αντιδηλώσεων και πλήρης αναστροφή, αποδοχή δηλαδή των αιτημάτων της COSCO. Από πλευράς ηθικών αντιδράσεων σαν να μην συνέβη τίποτα. Ο Θεόδωρος Δρίτσας, που έκρινε το ύφος της κινεζικής επιστολής σχεδόν απαράδεκτο, εκείνο με το οποίο αντέδρασε ήταν η συμβουλή: ψυχραιμία. Δηλαδή ούτε γάτα ούτε ζημιά. Άμεση σκέψη· το ερώτημα: Και η εντιμότητα; Τι κοινό έχουν ο Τραμπ, ο ρεπουμπλικανός διεκδικητής της προεδρικής υποψηφιότητας, και ο Τσίπρας, ο Δρίτσας, λοιποί υπουργοί και συριζανελικοί παράγοντες; Η απάντηση: They operate entirely without shame. Όλοι τους· χωρίς ίχνος ντροπής. Κανένας δεν έχει το φιλότιμο να παραιτηθεί. Διενεργούν, σαν το φυσικότερο πράγμα στον κόσμο, πράξεις με τις οποίες είναι “κάθετα” αντίθετοι· ιδεολογικά, ηθικά, βιωματικά. Κανένας δεν έχει το φιλότιμο να παραιτηθεί. Και δεύτερη και τρίτη επανάληψη. Άλλος προτιμάει και γίνεται “ταξικός αποστάτης”.

Άλλος το ρίχνει σε παλιμπαιδικό κλαψούρισμα. Και ο πρωθυπουργός πάντα χαμογελαστός σαν ο ρόλος του να παίζεται σε παραμύθι. Ο Αλέξης στη χώρα των θαυμάτων. Αυταπάτη ή υποκρισία;

Πρόκειται για περιστατικά που δεν νομίζω πως παρόμοια έχουν συμβεί σε άλλη χώρα του κόσμου· ούτε στην Αφρική. Η αλήθεια, ο σεβασμός προς την αλήθεια, κατά πολλούς, είναι η πιο σημαντική έννοια στον προσδιορισμό μιας κοινωνίας ως πολιτισμένης. Κουτοπονηριά και ξεδιαντροπιά προσδιορίζουν κοινωνίες υπανάπτυκτης συνθέσεως και ανατολίτικης συμπεριφοράς. “Η κυβέρνηση δεν συμφωνεί με τον νόμο που [η ίδια] εψήφισε· συμφώνησε υποχωρώντας σχεδόν καταναγκαστικά”. Λέγεται σαν το φυσικότερο των πραγμάτων. Περιστατικό, ένα από τα πολλά, μέσα στην πρωτάκουστη και πρωτοφανή αφήγηση και εικόνα της κυβερνήσεως Τσίπρα-Καμμένου: Εφαρμόζει ένα οικονομικό και κοινωνικό πρόγραμμα με το οποίο διαφωνεί πέρα για πέρα. Του οποίου αρνείται κατηγορηματικά την “ιδιοκτησία”. Παίζει, με άλλα λόγια, τον ρόλο καραγκιοζοπαίχτη.

Πρόκειται για βλακεία; Αλλά και η βλακεία έχει τα όριά της. Οι βλακώδεις, όπως παρουσιάζονται από τους ίδιους, χειρισμοί των μελών της κυβερνήσεως και των κυβερνητικών, εν γένει, οργάνων είναι τόσο βλακώδεις, που δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα βλακείας. Πρέπει να κρύβουν κάτι άλλο· που κατευθύνει τις ενέργειές τους. «Η κυβέρνηση χρειάζεται τους Δρίτσες, τους Σπίρτζηδες και το αντιφιλελεύθερο μοιρολόι, προκειμένου να κρατάει επαφή με το δυσαρεστημένο αριστερό κομμάτι της βάσης της» (εκτίμηση σχολιαστή σ’ ΤΑ ΝΕΑ, 1^η Ιουλίου). Παντελής απουσία αξιοπρέπειας και αυτοσεβασμού, προσθέτω εγώ. Και μία εναλλακτική υπόθεση: Ιπτάμεθα προς τον αστερισμό της ανωμαλίας. Στο βάθος τρεμοσβήνουν οι απλανείς αστέρες Τσάβες και Κάστρο. Μήπως να απευθυνθούμε στην NASA;

6 Ιουλίου 2016